

Sygn. akt II Ka 305/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Podwójniak

Sędziowie: SO Maria Stolarczyk (spr.)

SR del. Maciej Leśniowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Wiktorzak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu B. S.

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2015 r.

sprawy **T. D. (1)**

oskarżonego z art. 18§ 2 kk w zw. z art. 279§ 1 kk i innych,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego T. D. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli

z dnia 4 sierpnia 2014 r. sygn. akt II K 818/12

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k. :

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,
2. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od T. D. (1) 700 (siedemset) złotych opłaty za II- instancję oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

MS/KWk

Sygn. akt II Ka 305/14

UZASADNIENIE

W skierowanym do Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli zarzucono T. D. (1) to, że

I. w dniu 25 czerwca 2012 roku w S., woj. (...), działając w zamiarze, aby S. P. i M. K. (1) popełnili przestępstwo, nakłaniał ich do dokonania przestępstwa kradzieży z włamaniem do ciągników siodłowych w miejscowości J. i zaboru w celu przywłaszczenia oleju napędowego w ilości co najmniej 500 litrów w zamian za uzyskanie przez każdego z nich korzyści majątkowej w wysokości 1 tysiąca złotych

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 18 § 2 kk w. zw. z art. 279 § 1 kk

II. w okresie od 22 do 23 czerwca 2012r, w miejscowości J. gm. Z. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. P., S. C. (1) oraz M. K. (1), co do których wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, dokonał przestępstwa kradzieży z włamaniem w ten sposób, iż po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia poprzez zerwanie wkrętakiem korka

zabezpieczającego wlew paliwa ciągnika siodłowego marki S. nr rej. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia oleju napędowego w ilości 150 litrów wartości 835,50 zł na szkodę M. K. (2),

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 kk w. zw. z art. 64 § 1 kk

III. w okresie od 15 do 16 czerwca 2012r miejscowości J. gm. Z. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z S. P., S. C. (1) oraz M. K. (1), co do których wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, z ciągnika siodłowego m-ki M. o nr rej. (...), po uprzednim odkręceniu niezabezpieczonego korka wlewu paliwa dokonał zaboru w celu przywłaszczenia oleju napędowego w ilości 240 litrów wartości 1.336,80 zł M. K. (2),

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 kk w. zw. z art. 64 § 1 kk

IV. w okresie od 18 do 19 maja 2012 roku w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. P., S. C. (1) oraz M. K. (1), co do których wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia wykorzystując pozostawiony bez nadzoru samochód ciężarowy m-ki M. o nr rej. (...) i brak zabezpieczenia wlewu paliwa, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 130 litrów oleju napędowego wartości 750 zł na szkodę J. M.

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 kk

V. w okresie od 05 do 06 kwietnia 2012 roku w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. P. i M. K. (1), co do których wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, dokonał przestępstwa kradzieży z włamaniem w ten sposób, iż po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci korka wlewu paliwa zbiornika ciągnika siodłowego m-ki (...) o nr rej. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 150 litrów oleju napędowego o wartości 850 zł na szkodę P. B.,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 kk

VI. w kwietniu 2012 r w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. C. (1) oraz M. K. (1), co do których wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, dokonał przestępstwa kradzieży z włamaniem w ten sposób, iż po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci korków wlewu paliwa ciągników siodłowych, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 100 litrów oleju napędowego wartości 700 zł na szkodę M. S. (1)

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 kk.

W tym samym akcie oskarżenia zarzucono S. C. (1) to, że :

VII. w okresie od 22 do 23 czerwca 2012 roku w miejscowości J. gm. Z. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), S. P. oraz T. D. (1), co do którego wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, przywożąc własnym pojazdem marki A. (...) współsprawców na miejsce przestępstwa, oczekując w samochodzie na miejscu jego popełnienia oraz uzyskując korzyść majątkową z przestępstwa wykonanego przez M. K. (1), który po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci korka zabezpieczającego wlew paliwa do ciągnika siodłowego m-ki S. o nr rej. (...) wlał paliwo do pojemników, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia oleju napędowego w ilości 150 litrów wartości 835,50 zł na szkodę M. K. (2),

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 kk

VIII. w okresie od 15 do 16 czerwca 2012 roku w miejscowości J. gm. Z. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1), S. P. oraz T. D. (1), co do którego wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, przywożąc własnym pojazdem marki A. (...) współsprawców na miejsce przestępstwa, oczekując w samochodzie na miejscu jego popełnienia oraz uzyskując korzyść majątkową z przestępstwa wykonanego przez M. K. (1), który z ciągnika siodłowego m-ki M. o nr rej. (...), po uprzednim odkręceniu niezabezpieczonego korka wlewu wlał paliwo do pojemników, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia oleju napędowego w ilości 240 litrów wartości 1.336,80 na szkodę M. K. (2)

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 kk

IX. w okresie od 18 do 19 maja 2012 roku w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z S. P., M. K. (1) oraz T. D. (1) co do którego wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, przywożąc własnym pojazdem marki A. (...) współsprawców na miejsce przestępstwa, oczekując w samochodzie na miejscu jego popełnienia oraz uzyskując korzyść majątkową z jego wykonania przez M. K. (1), który wykorzystując pozostawiony bez nadzoru samochód ciężarowy m-i M. o nr rej. (...), z niezabezpieczonego wlewu wlał paliwo do pojemników, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 130 litrów oleju napędowego, powodując straty w kwocie 750 zł na szkodę J. M.,

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 kk

X. w kwietniu 2012r w S. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. (1) oraz T. D. (1) co do którego wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, przywożąc własnym pojazdem marki A. (...) współsprawców na miejsce przestępstwa, oczekując w samochodzie na miejscu jego popełnienia oraz uzyskując korzyść majątkową z jego wykonania przez M. K. (1), który uprzednio pokonując zabezpieczenia w postaci korków wlewu paliwa do ciągników siodłowych wlał paliwo do pojemników, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 100 litrów oleju napędowego powodując straty w kwocie 600 zł na szkodę M. S. (2)

tj. o popełnienie przestępstwa z art. 279 § 1 kk

Wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli w sprawie II K 818/12 uznał oskarżonego T. za winnego dokonania zarzucanych mu czynów przestępnych a w tym: opisanego w punkcie I wypełniającego dyspozycję art. 18 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk , opisanego w punkcie II z tym, że przyjął iż wypełnia on dyspozycję art. 279 § 1 kk , opisanego w punkcie III z tym, że przyjął, iż wypełnia on dyspozycję art. 279 § 1 kk ,opisanego w punkcie IV z tym, że przyjął, iż wypełnia on dyspozycję art. 279 § 1 kk , opisanego w punkcie V z tym, że przyjął, iż wypełnia on dyspozycję art. 279 § 1 kk, opisanego w punkcie VI z tym, że przyjął, iż wypełnia on dyspozycję art. 279 § 1 kk a ilość przywłaszczonego mienia wynosi nie mniej niż 100 litrów o wartości nie mniejszej niż 700 złotych, uznając ponadto, że w każdym przypadku zabezpieczone korki wlewu paliwa w samochodach zostały wyłamane a ponadto oskarżony nie działał w warunkach art. 64 § 1 kk co do czynu II oraz III oraz z tą zmianą że oskarżony S. C. (1) odpowiada w niniejszym postępowaniu a nadto przyjął, iż dopuścił się ich wszystkich w warunkach art. 91 § 1 kk co wypełnia dyspozycję art. 18 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu). Sąd uznał również oskarżonego S. C. (1) za winnego dokonania zarzucanych mu czynów przestępnych a w tym: opisanego w punkcie VII wypełniającego dyspozycję art. 279 § 1 kk, opisanego w punkcie VIII z tym, że przyjął, iż wypełnia on dyspozycję art. 279 § 1 kk , opisanego w punkcie XIV z tym, że przyjmuje, iż wypełnia on dyspozycję art. 279 § 1 kk ,opisanego w punkcie XV wypełniającego dyspozycję art. 279 § 1 kk, a ilość przywłaszczonego mienia wynosi nie mniej niż 100 litrów o wartości nie mniejszej niż 700 złotych, uznając ponadto, że w każdym przypadku zabezpieczone korki wlewu paliwa w samochodach zostały wyłamane oraz z tą zmianą, że oskarżony T. D. (1) odpowiada w niniejszym postępowaniu a nadto przyjmuje, iż dopuścił się ich wszystkich w warunkach art. 91 § 1 kk co wypełnia dyspozycję art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu). Sąd w oparciu o art. 69 § 1kk w zw. z art. 70 § 1 pkt.1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu S. C. (1) na okres próby 4 (czterech) lat. Sąd kierując się treścią art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego T. D. (1) na rzecz M. K. (2) kwotę 543,07 (pięćset czterdzieści trzy 7/100) złotych, P. B. kwotę 283,33 (dwieście osiemdziesiąt trzy 33/100) złotych , J. M. kwotę 187,50 (sto osiemdziesiąt siedem 50/100) złotych, M. S. (2) kwotę 233,33 (dwieście trzydzieści trzy 33/100) złotych, a od oskarżonego S. C. (1) na rzecz M. K. (2) kwotę 543,07 (pięćset czterdzieści trzy 7/100) złotych, J. M. kwotę 187,50 (sto osiemdziesiąt siedem 50/100) złotych, M. S. (2) kwotę 233,33 (dwieście trzydzieści trzy 33/100) złotych – tytułem częściowego naprawienia wyrządzonej szkody. Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych T. D. (1) i S. C. po 700 (siedemset) złotych tytułem opłaty oraz po 200 (dwieście) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków a w pozostałej części zwolnił każdego z nich z ich uiszczenia i obciążył nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku w całości na korzyść oskarżonego

T. D. wywiódł jego obrońca, który zarzucił rozstrzygnięciu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, mianowicie:

- art. 4 i 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zeznań świadka S. P. i przyjęcie, że są one w pełni wiarygodne oraz znajdują potwierdzenie w innych dowodach, co niewątpliwie miało wpływ na treść wyroku przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów,
- obrazę art. 6 i 170 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadków K. G. i M. P. na okoliczności wykluczające sprawstwo oskarżonego odnośnie czynu V

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. D. (1) od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego T. D. (1) w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zduńskiej Woli.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się oczywiście bezzasadna. Z uwagi na fakt, że skarżący kwestionuje w niej sprawstwo T. D. (1), Sąd Odwoławczy podjął całościową analizę przebiegu postępowania w przedmiotowej sprawie w toku rozprawy głównej i ocenę jego poprawności, w tym ocenę kompletności zgromadzenia materiału dowodowego oraz poprawności jego analizy i wniosków formułowanych przez Sąd meriti.

W wyniku przeprowadzenia tak zakreślonego postępowania kontrolnego Sąd Okręgowy nie ujawnił żadnych okoliczności o istotnym znaczeniu, które mogłyby dawać podstawę do kwestionowania poprawności procedury poznawczej i kształtowania przez Sąd I instancji podstaw faktycznych podejmowanych w sprawie rozstrzygnięć. W ocenie Sądu Odwoławczego postępowanie rozpoznawcze w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone poprawnie. W pisemnym uzasadnieniu wyroku (sporządzonym wprawdzie w sposób stosunkowo zwięzły i oszczędny, jednakże realizujący niezbędne ustawowe minimum) Sąd meriti poddał analizie logicznej zebrane dowody, zgodnie ze wskazaniami wiedzy i życiowego doświadczenia przedstawiając, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje własne przekonanie o sprawstwie i winie oskarżonego. Wnioski ocenne Sądu I instancji wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2§2 k.p.k.) i bezstronności (art. 4 k.p.k.), a tym samym nie wykraczają one poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k. i jako takie nie wzbudzały wątpliwości Sądu Odwoławczego.

Wbrew stanowisku skarżącego Sąd I instancji dokonał wnikliwej oceny materiału dowodowego w postaci wyjaśnień i zeznań S. P. oraz M. K. (1).

W tym miejscu przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury dowód z wyjaśnień współoskarżonego (w praktyce zwanych „pomówieniami”) jest dowodem, którego przeprowadzenie wymaga ponadprzeciętnej skrupulatności w jego prowadzeniu i ocenie, tak, aby ocena tego pomówienia jako podstawy faktycznej, co do winy pomówionego nie nasuwała żadnych zastrzeżeń (por. wyrok SN z dnia 07.10.1999 r. II KKN 506/97, Prok i Pr 2000/3/5). Zaś kontrola tego dowodu podobnie zresztą jak każdego dowodu osobowego polega na sprawdzeniu:

- czy informacje uzyskane w sposób w/w są przyznane przez pomówionego,
- czy informacje te są potwierdzone innymi dowodami, choćby w części,
- czy czas, który upłynął od postawienia pomawiającemu zarzutów umożliwił mu zaplanowanie intrygi,
- dowody pochodzą od osoby bezstronnej czy istnieje uzasadniony interes osoby pomawiającej w obciążeniu oskarżonego,

- czy wyjaśnienia i późniejsze zeznania składane w charakterze świadka są konsekwentne i zgodne, co do zasady i szczegółów w kolejnych relacjach,
- czy pochodzą od osoby o nieposzlakowanej opinii czy też przestępcy obeznanego znającego mechanizmy procesu karnego,
- czy pomawiający sam siebie również obciąża, czy jedynie przerzuca odpowiedzialność na drugą osobę albo ma interes osobisty w udzieleniu w/w informacji i zaszkodzeniu oskarżonemu,
- czy tego rodzaju pomówienie zgodne jest z doświadczeniem życiowym oraz logiką wypadków oraz
- czy osoba pomawiająca miała pełną swobodę wypowiedzi.

Sąd rozpoznając sprawę o pomówienie ma obowiązek szczegółowego przeanalizowania tych przesłanek (por. wyrok s. apel. w Krakowie z dnia 07.10.1998 r. II AKA 187/98 publ. W KZS 1998/11/37, wyrok SN: z dnia 15.02.1985 r. IV KR 25/85publ. W OSNKW 1985/11-12/103, OSNÓW dnia 11.09.1984 r. IV KR 141/84 publ. W OSNPG 1985/6/85, z dnia 22.05.1984 r. IV KR 122/84 publ. W OSNPG 1984/11/101, z dnia 04.05.1984 r. IV KR 106/84 publ. W OSNPG 1985/2/24). Wprawdzie w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji nie uczynił tego w tak drobiazgowy sposób zgodnie ze wskazanymi powyżej kryteriami, jednakże w świetle zgromadzonego materiału dowodowego należy w pełni zgodzić się ze stanowiskiem tego Sądu, że wyjaśnienia, S. P. i M. K. (1) złożone w postępowaniu przygotowawczym obciążające T. D. (1) stanowią pełnowartościowy dowód pozwalający na ustalenie na ich podstawie sprawstwa i winy wymienionego.

Przede wszystkim należy zauważyć, że informacje przekazane przez S. P. znalazły potwierdzenie w depozycjach M. K. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Nadto wymienieni przyznali się do stawianych im zarzutów i zostali prawomocnie skazani za popełnione wspólnie i w porozumieniu przestępstw związanych z kradzieżą paliwa.

Nie stanowi przy tym żadnego uchybienia to, że Sąd I instancji jedynie w części (w zakresie wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym) dał wiarę wyjaśnieniom M. K. (1). Nie ma bowiem żadnych przeszkód ku temu, aby dokonać oceny jednego dowodu w części jako wiarygodnego, a częściowo nie. Zważyć bowiem należy, iż relacjonujący (świadek lub oskarżony) zawsze może się w części pomylić, a nawet świadomie podawać nieprawdę w pewnych fragmentach swej wypowiedzi, w pozostałych zaś pozostawać w zgodzie z rzeczywistością. Bardzo często zdarza się, że oskarżony składa wyjaśnienia tylko w części prawdziwe, co jednak nie pociąga za sobą potrzeby zdyskwalifikowania ich w całości. Istota zagadnienia tkwi wówczas w wykazaniu, dlaczego Sąd daje wiarę jedynie w części wypowiedzi, odmawia zaś wiary w pozostałym fragmencie.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I Instancji trafnie wskazał, że zmiana odpowiednio wyjaśnień i zeznań świadków S. P. i M. K. (1) wynikała z obawy przed oskarżonymi T. D. i S. C.. Sąd Rejonowy oceniając zeznania wymienionych świadków zachował wymaganą w tym przypadku ostrożność, mając na względzie, że są one składane przez osoby współuczestniczące z oskarżonym w popełnieniu zarzucanych mu przestępstw. Oceniając ten dowód Sąd miał też na względzie, że składane przez wymienionych depozycje, w których obciążali oskarżonych były spójne, konsekwentne i logiczne, a dopiero te złożone z obawy przed wymienionymi były pokrętne i w sposób wyraźny ukierunkowane na ochronę T. D. i S. C..

Należy w tym miejscu niewątpliwie zauważyć, iż S. P. i M. K. (1) ujawniając w postępowaniu przygotowawczym okoliczności sprawy nie mieli żadnego interesu prawnego w obciążaniu oskarżonego, gdyż nie skorzystali z instytucji przewidzianej w art. 60§3 k.k. Ponadto należy zauważyć, iż każdemu oskarżonemu, który wyjaśnia o współsprawcach przestępstwa można postawić hipotetyczny zarzut, iż czyni to, aby uzyskać określone korzyści procesowe, lecz w żadnym momencie nie zostało dowiedzione, że opisując okoliczności zajścia S. P. i M. K. (1) przerzucali na T. D. i S. C. ciężar odpowiedzialności za dokonane wspólnie czyny.

Z tych względów nie sposób zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, że wymienieni pomawiają go, gdyż pozostają z nim w konflikcie. Powtórzyć bowiem trzeba raz jeszcze, że depozycje S. P. i M. K. (1) w części w jakiej obciążają oni oskarżonego T. D. są spójne, co jednoznacznie przesądza o ich wiarygodności.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia wskazaniom art. 7 k.p.k. Została bowiem poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a nadto jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz została w należyty sposób uargumentowana w uzasadnieniu wyroku.

Niezasadny okazał się także zarzut istotnego ograniczenia (czy nawet całkowitego pozbawienia) prawa do obrony oskarżonego T. D. (1), co polegać by miało na oddaleniu przez Sąd I instancji wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadków K. G. i M. P. przy przyjęciu, iż zmierzają one wyłącznie do przedłużenia postępowania.

W przekonaniu Sądu Okręgowego, stanowisko prezentowane w apelacji przez obrońcę oskarżonego charakteryzuje się bardzo wysokim stopniem uproszczenia i dlatego nie może zostać w żadnym razie uznane za trafne. Interpretacja treści przepisu art. 170 § 1 pkt 5 kpk musi być bowiem dokonywana w dużo szerszym kontekście, również i przy uwzględnieniu przebiegu postępowania przygotowawczego, jak również w odniesieniu do konkretnej sytuacji procesowej wytworzonej m.in. kolejnymi czynnościami i działaniami oskarżonego.

W niniejszej sprawie akt oskarżenia wpłynął do Sądu dnia 23 maja 2013r. Odpis tego aktu został doręczony oskarżonemu wraz z pouczeniem m.in. o treści art. 338 § 1 i § 2 kpk (w tym z wezwaniem do zgłoszenia w terminie 7 dni wszystkich wniosków dowodowych). Dnia 17 kwietnia 2013r odbyła się pierwsza rozprawa przed Sądem, na której strony zgodnie oświadczyły, że nie składają wniosków dowodowych. Na kolejnych terminach rozpraw w dniu 24 kwietnia 2013 roku, 11 czerwca 2013 roku, 26 czerwca 2013 roku, 31 lipca 2013 roku, 10 września 2013 roku, 15 października 2013 roku, 26 listopada 2013 roku, 29 stycznia 2014 roku, 11 marca 2014 roku, 08 kwietnia 2014 roku, 20 maja 2014 roku, 25 czerwca 2014 roku, 02 lipca 2014 roku podobnie ani oskarżony, ani jego obrońca nie składali żadnych wniosków dowodowych w tym nie wnosili o przesłuchania świadków K. G. i M. P.. Dopiero w piśmie procesowym z dnia 10 lipca 2014 roku obrońca oskarżonego złożył wniosek o przesłuchanie wyżej wymienionych. Sąd wniosek dowodowy oddalił podkreślając, że obrona tak istotną okoliczność podaje dopiero w końcowej fazie postępowania, a osoby świadków nie pojawiły się w żadnym momencie w składanych przez któregokolwiek z oskarżonych wyjaśnieniach ani w zeznaniach świadków, wobec czego Sąd uwzględniając długotrwałość toczącego się postępowania uznał, że wniosek ten zmierza jedynie do jego przedłużenia.

Powyższe zrelacjonowanie przebiegu postępowania pozwala na wysnucie kilku bardzo istotnych konkluzji o decydującym znaczeniu dla sprawy. Pierwsza to taka, iż oskarżony i jego obrońca dysponował bardzo długim czasem od wszczęcia postępowania do jego zakończenia na formułowanie wszelkich wniosków dowodowych. Tymczasem nie podjęli oni żadnej inicjatywy w tym względzie. Wniosek dowodowy o przesłuchanie świadków K. G. i M. P. pojawił się natomiast dopiero tuż przed zamknięciem przewodu sądowego. Wcześniej ani w postępowaniu przygotowawczym, ani też już na rozprawie, oskarżony nie wspominał o tych osobach i nie wskazywał, że mają wiedzę na temat jego wyjazdu do W.. Oskarżony zaś (korzystający z profesjonalnej pomocy obrońcy), był wielokrotnie pouczany o konieczności składania ewentualnych wniosków dowodowych w określonych terminach – czy to przy okazji zaznajamiania z materiałami postępowania przygotowawczego, czy to przy okazji doręczenia odpisu aktu oskarżenia. Określone terminy nie mają oczywiście charakteru prekluzji – ich przekroczenie nie powoduje automatycznego oddalenia wniosków dowodowych. Jest jednak okolicznością, którą Sąd musi brać pod uwagę przy ocenie, czy zachodzi przesłanka z art. 170 § 1 pkt 5 kpk przemawiająca za oddaleniem wniosku złożonego ze znacznym przekroczeniem wyznaczonych terminów, zwłaszcza jeśli sytuacja procesowa umożliwiała i przemawiała za niezwłocznym ich sformułowaniem i wniesieniem. W sprawie niniejszej natomiast zaistniała sytuacja procesowa bez wątplenia nie przeszkadzała niezwłocznemu sformułowaniu wszystkich wniosków dowodowych. Terminy składania poszczególnych wniosków należy więc traktować jako elementy pewnej taktyki procesowej przyjętej przez oskarżonego i jego obrońcę. Owa taktyka sama w sobie jest składnikiem prawa do obrony i tym samym sama w sobie nie jest w

żadnym razie zjawiskiem negatywnym. Nie oznacza to jednak, że zawsze prowadzi ona skutecznie do zamierzonego celu, zwłaszcza gdy taktykę tą cechuje absolutny brak spójności wewnętrznej jak to miało miejsce w sprawie niniejszej. Otóż przez blisko dwa lata trwania postępowania przyjęta przez oskarżonego (i obrońcę) linia obrony sprowadzała się do kwestionowania sprawstwa T. D. (1), obrona nie wykazywał jednak aby wymieniony miał alibi. Linia obrony oskarżonego diametralnie zmieniła swój kierunek dopiero tuż przed zamknięciem przewodu sądowego – wówczas to obrońca oskarżonego złożył pismo, w którym wskazał, że wymienieni świadkowie przebywali z oskarżonym w dniach 5 i 6 kwietnia 2012 roku w W. co wyklucza możliwość popełnienia przez niego czynu z punktu V aktu oskarżenia. Jak już wyżej zaznaczono, oskarżony do takiej zmiany ma oczywiście pełne prawo w ramach prezentowanej taktyki procesowej. Jednak musi się wówczas liczyć z tym, że Sąd zastosuje instrumenty przewidziane przepisami, służące przeciwdziałaniu przewlekaniu postępowania wskutek piętrzenia coraz to nowszych wersji wydarzeń prezentowanych przez oskarżonego. Z tego powodu zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji zasadnie i trafnie oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie świadków K. G. i M. P..

W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona oskarżonemu kara nie jest rażąco surowa, stąd też brak jest podstaw do korekty wyroku także i z tego powodu

Mając powyższe na względzie uznać trzeba, że zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

O kosztach poniesionych w postępowaniu odwoławczym rozstrzygnięto w oparciu o art. 636§1 k.p.k. w zw. art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późn. zm) obciążając nimi oskarżonego. Powyższe wynika z nieuwzględnienia apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego.